

► Biblioteca deschisă ◄

Pierre Drieu la Rochelle

Ostenit printre femei

Traducere din franceză de Corina UNGUREAN

CARTIER®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22.

Colecția *Biblioteca deschisă* este coordonată de Dorin Onofrei

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design: Vasile Țugui

Tehnoredactare: Vasile Țugui

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 71148)

Pierre DRIEU LA ROCHELLE

L'HOMME COUVERT DE FEMMES

© Éditions Gallimard, 1925

Pierre DRIEU LA ROCHELLE

OSTENIT PRINTRE FEMEI

Ediția I, martie 2007

© Cartier, 2007, pentru prezenta versiune românească.

Această ediție a apărut în 2007 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Drieu la Rochelle, Pierre

Ostenit printre femei: [roman: trad. din lb. fr.] / Pierre Drieu la Rochelle; cop. : Vitalie Coroban.

— Ch.: Cartier, 2007 (Combinatul Poligr.). — 160 p. — (Col.: *Biblioteca deschisă* / coord. col.: Dorin Onofrei).

ISBN 978-9975-949-70-5

1500 ex.

821.133.1-31

D 83

ISBN 978-9975-949-70-5

PARTEA ÎNTÂI

I

– O să vină el, Gille ăsta, zise Finette acum însă să gustăm. Să știți că nu-i un domn punctual, îl va reține, probabil, pe Luc până mâine.

– Băiatul ăla pe care l-am întâlnit la curse și la concert? întrebă Molly.

– Da, vine cu Luc.

– Luc îl cunoaște! Și ce părere are despre el?

– Că-i destul de ciudat.

– Mă bucur că vine.

– Gille... și mai cum spuneai? întrebă cealaltă prietenă a Finettei.

– Gille, e de-ajuns.

– Și cum e?

– Are un trup potrivit și o nutriță care îl pot face plăcut unora dintre noi.

– De unde a apărut?

– Habar n-am.

– Cu ce se ocupă?

– Cu o chestie.

– Are bani?

– Pare că se descurcă. O, dar iată-i.

O mașină mică se ivi la capătul aleii. Fratele Finettei și Gille erau în ea. Le zăriră pe cele trei femei blonde, așezate pe terasa joasă, în fața vechiului pavilion de vânătoare.

– Bună ziua, Finette, îți prezint un tânăr fermecător.

– Bună ziua, Luc, bună ziua, domnule.

Li se făcu loc în liniște. Gille se înclina, zâmbea, statura îi era mândră, dar chipul palid.

– Mă bucur să mă aflu aici, la dumneavoastră, doamnă, iar casa îmi place mult.

– Mda, a fost reparată de un bătrân nebun înaintea mea. Vreți ceai?

– Cât timp locuiți aici pe an ?

– Luni întregi. Aici, aproape că uit că, în lume, mai există și alte lucruri cu mult mai frumoase. Dumneavoastră, în schimb, ați rămas până târziu la Paris...

– Plec imediat.

– Acum, că ați sosit, rămâneți.

– Pe drum, mi-a vorbit de o mulțime de proiecte complicate, din care n-am înțeles nimic, zise Luc.

– Nici eu, îi replică Gille placid.

– Există întotdeauna riscul ca, alegând, să ne simțim frustrați, mormăi Finette, cu nasul vârât în ceainic.

– Nu știu dacă se simte vreodată frustrat, cert e că de ales, nu alege niciodată, observă Luc.

– De fapt, eu merg la Biarritz, îi asigură Gille.

– Mai vedem noi.

Privirile lui Gille dădeau târcoale celor trei femei. Reve-nau mai adesea asupra Finettei, dar nu le evitau nici pe ce-lelalte două.

Zâmbise răutăcios când o auzise pe stăpâna casei răspun-zând la numele nostim de Finette. Dar înțelegea deja că acest nume îi punea în evidență flerul care-i ghida cu delicatețe gesturile. Întinsă pe șezlong, părea molatecă, dar chipul îi era vioi și nimic din el nu era lăsat la voia întâmplării. Sub

ochii lui Gille, care nu o zărise decât de două sau trei ori și de departe, se contura o formă care, întinsă între două pernițe, oferea un fericit recursiu. Dacă privirea îi era adesea tăioasă, gura trăda o anumită tandrețe.

Se interesară puțin de munca lui. Cum vă duceți traiul? Ce rețetă necunoscută mi-ați putea sugera pentru a profita de viață? Apoi, începură, desigur, să-i toace pe cunoscuți. Gille vorbi fără reținere; părea să pătrundă adânc firea oamenilor, căci le dezvăluia fără părtinire trăsături și plăcute și neplăcute. Și nu părea să se bucure de ce descoperea. Vorbele îi erau grăbite și exagerate de dorința de-a ajunge la un rezultat. Cuvintele i se înșiruiau cu nerăbdare. În cele din urmă, pronunța sentința cu o severitate ingenuă.

Finette se amuză să vadă că mai existau pe lume oameni care să dezvăluie, dacă nu întregul joc, cel puțin unul din modurile de a juca, și asta atât de repede. „O fi cu adevărat imprudent, se întreba ea, sau își asumă aceste mici riscuri doar ca să înșele? Chiar asta să-i fie firea adevărată?”

– O cunoașteți pe doamna de B...? îl întrebă ea.

– Din auzite.

– Mi-a scris că e posibil să vină pe la mine ceva mai târziu. Mi-ar plăcea să o cunoașteți. Cum, n-ați văzut-o niciodată? E o frumusețe. Nu cred să fi văzut vreodată femeie mai frumoasă. E drept că nu găsești femei frumoase pe toate drumurile...

– Cum arată?

– Are un chip și niște brațe! Cu ea, orice literatură de duzină devine realitate, înțelegeți, toate cuvintele mari.

Nici nu-i trebuia mai mult lui Gille, care tresări deîndată de speranță, împrumutându-i acestei necunoscute un chip care pândeia printre amintiri. Se miră apoi că vechiul vis pe care îl credea nou îi era, de fapt, atât de familiar.

– Și cu ce se ocupă?
– Are un soț, cred. Călătorește. E deșteaptă.
– Și...?
– Nu știu... Se spune că... Un bărbat a fost cândva nebun după ea...

– Ah!

– Eu cred că nu e mulțumită, că nu a găsit... deși, la un moment dat, mi s-a părut foarte prinsă, foarte tandră.

– Aha!

Gille simțea deja fericirea ofilindu-i-se.

Finette însă o lăsă baltă pe frumoasa necunoscută, prefăcându-se că-l ascultă pe Luc cum povestea, ca un preoțel sardonice, glume care-i îmbălsămau pe cei vii cu o satisfacție funebră. Foarte în vervă, înșira, unele lângă altele, mumii golite de sens și înțepenite într-o atitudine de un ridicol dezolant. Cu toate acestea, Finette își supraveghea mai degrabă oaspetele decât să-și asculte fratele, pe care-l cunoștea atât de bine.

De o bună bucată de vreme, se lovea de el la tot pasul: părea să nu fie decât un tip care se lăsa în voia altora, și totuși rezultatul acțiunilor lui te făcea uneori să te gândești că, de fapt, la el totul era calculat. Pe de altă parte, i se și vorbise mult despre el: reveneau mereu povești cu femei, în care Gille, animat de dorințe fierbinți, le topea orice rezistență, după care căldura-i devenea luciditate. Apropiatăii lui erau siliți atunci să vadă conturând-se cu cruzime întreg peisajul defectelor partenerelor lui. Pe el indignarea în fața atâtor imperfecțiuni îl alunga tot mai departe de ele. Repede, apoi, se întorcea, tandru și zeflemitor, spre o altă femeie.

Neuitând niciodată să se revolte împotriva ordinii apăsătoare, împotriva oamenilor care uită să fie fericiți, împotriva ranchiunei lor față de cei care își doresc fericirea și deși se

îndoia că ar putea găsi mulți care să-i semene, Finette își imagina acum că acest nestatornic era asemeni ei, un nelegiuit amestecat discret în rândurile mulțimii.

Era tocmai ceea ce, în ciuda atâtor aparente coincidențe, Gille nu accepta că ar fi, și-și spunea: „Cum, ăsta sunt eu, cel de astăzi? Hm, să zicem, mâine însă voi fi eu însumi”. Chestiune de vârstă: era tânăr și nu tocmai precoce.

Venise la Finette atras de curiozitatea ei, dar și de dorința de a se pierde într-o casă destul de rău famată, puțin apreciată de snobi. Se temea de ironia ei, dar spera să-i descopere slăbiciunile, ca să le poată folosi împotriva-i. Fiică a unui comisionar de bijuterii, era văduva bogată a unui bărbat care trăise cu brutalitate, luându-le multora banii și femeile. Supunerea pasionată cu care îl flatase ani în șir continua să uimească lumea. Din mândrie, Gille se îndoia că acest atașament ar mai fi fost invulnerabil. Totuși aborda în continuare un aer de respect distant, care-i masca teama ca nu cumva vreun ungher al ființei ei, cum ar fi senzualitatea, de pildă, să fi rămas inatacabil. În rest, primele plăceri ale acestei întâlniri erau o certitudine, ceea ce-i îngăduia să nu-și facă prea multe griji în privința posibilelor plăceri viitoare. Savura unduirea aproape imperceptibilă, dar precisă a acestui trup nonșalant. Îi privea rochia, curbele formelor, amănunte pe care, în fiecare clipă, ea și le supraveghea cu mare atenție; îi simțea prezența în toate.

Nu-i văzu chipul în acea zi, căci trebuia să le facă față lui Luc și celor două prietene și, de altfel, nici nu era în firea lui să observe lucrurile cu promptitudine. În plus, se temea de perspicacitatea lui Luc și, din cauza lui, încă din clipa în care i-a fost prezentat Finettei, începu să-și disimuleze interesul. În sfârșit, forma sânilor, pe care una dintre prietenele Finettei o scotea la vedere, îi înlesnea diversiunea privirilor.

Finette observă de îndată acest lucru, ușor amuzată și fără cel mai mic spirit de concurență. Ajutată și de adâncă satisfacție pe care încă o savura, era deja hotărâtă să-i privească pe toți și pe toate de departe, fără să se molipsească de agitația lor, pentru a-și proteja astfel ascuțimea spiritului.

Așadar, se desfătă, cu multă detașare însă, privind formele trupului lui Gille, așa cum o făcuse cu toate trupurile din viața ei despre care i se povestise sau pe care le prindea ușurel în capcană.

– Vă e somn? îl întrebă Luc pe Gille spre sfârșitul serii.

– Nu. Vă însoțesc. Să știți că-mi place mult de sora dumneavoastră. Iar casa arată bine, are personalitate.

– Da? Mă bucur; pentru mine, în afara legăturii noastre de sânge, întâmplarea face că Finette e cea mai veche prietenă. E una din rarele ființe suportabile.

– Dar, spuneți-mi, bruneta planturoasă, care nu vorbea mai deloc, pare a fi dispusă.

– Puteți încerca.

Gille se interesă de bruneta planturoasă, cerând informații inutile, la care Luc răspundea cu răbdare. Avea tendința de a deplasa cât mai departe limitele libertății – și pe-ale lui și pe-ale celorlalți; le satisfăcea oamenilor micile curiozități, iar egoismul nu-l oprea decât cu greu de la aceste atenții, căci, printr-o suplețe care era mai degrabă cochetărie decât devotament din simpatie, evita să se implice.

Rămaseră împreună până la unu dimineața. Vorbiră despre prieteni, făcură schimb de portrete creionate în grabă, curiozitatea fiindu-le frivolă, deloc mușcătoare. De îndată însă ce ajungeau să vorbească despre modul de a profita de oameni, sau de a-i iubi, spusele lor, lipsite de susținere, deveneau ezitante, se stingeau...

– Nu vrei să ajunghi să depindeți de nimeni, nu-i așa? Întrebă Luc, cu o ironie absolut indulgentă, de vreme ce părerea lui era deja limpede.

– Nicio ființă nu merită să i te abandonezi cu totul, răspunse Gille, care nu insistă prea mult, spre a nu-l contrazice ori pune în dificultate.

Luc luă aceasta drept o declarație de independență care-i flata morala.

– Și totuși, adăugă Gille, am întâlnit, poate de două sau trei ori în viață, bărbați și femei care m-ar fi putut face să cunosc dragostea sau prietenia, dar de care împrejurările m-au despărțit de fiecare dată: n-au avut timp să mă facă să cunosc aceste incredibile efecte...

– Împrejurările, îl ironiză Luc, așa se cheamă acuma...

– Chiar credeți? Nu, nu cred că-mi caut scuze.

Gille nu dădu mai multe lămuriri, iar Luc nu insistă, căutând în noul său prieten alte incertitudini care să-l amuze.

După ce Luc ieși din cameră, Gille deschise o carte, dar, după numai câteva clipe, auzi o voce fredonând la fereastra vecină. Își ridică de îndată privirea înveselită: „Trebuie să fie bruneta planturoasă, șade alături.”

Se ridică și se aplecă brusc.

– Vai, m-ați speriat, exclamă Molly, surprinsă de declicul neașteptat al capcanei.

– Îmi place să vă aud. Da', totuși, nu vă e somn?

– Ba da, dacă mă întind acum, în două minute, am adormit buștean. Dar noaptea-i prea frumoasă pentru somn. Dumneavoastră?

– Păi, m-ați trezit.

– Hm, da' știu c-ați stat ceva la taifas cu Luc. Despre ce-ați tot vorbit?

- Despre noi. Despre femei.
- Lui, indiferența îi permite să aibă idei generale, dumneavoastră însă ce credeți despre femei?
- Îmi plac. Dumneavoastră?
- Ca și dumitale, îmi plac bărbații.
- Și ce vă înnebunește mai mult: bărbații sau amorul?
- Când mă uit la un bărbat, văd amorul... Nu mai am țigări. Dumneavoastră mai aveți? Păi atunci, mi le puteți aduce.
- Bine, vin îndată.

În timp ce-și așeza părul, Gille se gândea la Finette ca la un martor al succesului său, dar formele rotunjite din plin ale lui Molly îl făcuseră să-și uite repede gazda. Totuși, când intră în camera vecinei, primului zâmbet de biruință, deschis și dur, îi luă locul un altul, amestecat cu neliniști.

Fusese un demers simplu, care o scuti de toate celelalte. Era deja în pat, aproape goală.

„Hai să nu fumăm”, spuse Gille, lăsând pachetul de țigări.

„Nu mă dau în vânt după buzele subțiri, totuși ale ei sunt suple. Degeaba îmi plac, grăsunele astea, pe la patruzeci de ani, devin cam opulente. Și totuși, să regăsesc sub grăsime linia ideală a tinereții e o plăcere de care nu mă voi sătura niciodată. Ce subțirică trebuie să fi fost femeia asta... Își mai păstrează încă linia, care, e-adevărat, se estompează deja, dar nu se pierde încă. Ba are și talie: încă mai distingi burta de stomac, șoldul nu i se îngroașă prea tare sus, iar șalele-i mai fac gropițe. Bună bucățică! E ca și cum gustul de usturoi mi-ar place mai mult decât cel de pastă de dinți.”

- Sunteți fermecător. Fermecător chip! Și sărutați așa de bine. Da...Da...încă...

„Vorbește, vai, ce oroare! Își reia vocea de fetiță. E precum linia înfundată în grăsime, efectul e însă comic. Nu trebuie să

râd prea mult, e riscant. E îngrijită. O piele fină, un dinte de aur. De ce aurul o fi așa dezgustător în locul ăsta? Un pic de burtă, atât cât ieșea și de sub vesta tatii, care credea că n-are deloc. Să inspectăm gura, gâtul, sânii, pânțele. Și acum? Ar trebui să profităm de primul elan? Da, desigur! Nu trebuie să întârziem. Dealtfel mâna asta care se întinde spre mine îmi ușurează calea. Ce chestie; ar fi de-ajuns un cuvânt pentru ca femeia asta să înceapă să spere. Are totuși niște merite; e absolut deschisă. Dar e așa cu toată lumea. În cele din urmă, fața asta mică pe trupul ăsta mare mă face să râd, or comicul înseamnă dorință. În fine, m-am scos. Ia-te-uită, e așa frumoasă, de-ai zice că-i moartă. Chiar ai putea crede că s-a întâmplat.”

Politicos, Gille se prefăcu, preț de vreo zece minute, că nu se putea smulge din brațele bunei Molly. Apoi își permise să se îndepărteze puțin. O privi spălându-se cu o nerușinare atât de nevinovată, încât o absolvi de tot ridicolul de care se acoperise.

Când se întoarse însă, femeia nu îndrăzni să se arate goală, căutând în ochii lui o apreciere. Gille prelungi în umbră o tăcere care o sili să renunțe. Se lungi lângă el pentru a-i aduce mulțumiri și ca să reîntetească focul. Dar focul era stins, Gille avea chef să doarmă. „Un pat cam strâmt, stingherit de prezența unui trup din ce în ce mai străin, iar, dimineață, ar trebui s-o șterg înainte să apară servitorii.” Sub priviri pline de-un reproș mut și provocator, se ridică.

„Sunt istovit, știi, călătoria...”

– Ei, cum ți s-a părut? o întrebă Luc pe soră-sa.

– E un șarpe care doarme întins la soare. Pare înlemnit, dar, după numai un minut, îl vezi încolăcindu-se să-și înghită prada care s-a lăsat prostită.

– Face orice ca să placă. Și totuși...